

csíkot. Eszébe sem jutott, hogy egy kéz nyoma így kirajzolódik az ember arcán. Négy kis vörös hurka. Szinte csodálkozott, hogy így megmaradt a reggeli nyakleves nyoma. Igaz, eddig a fejére még nem nagyon kapott.

Nekiesett a tűzhelynek, akkora pofont kevert le neki Anya. A Simaképu bezzeg végignézte, a cigarettát a szájában izzott, kavargatta a kávéját, és Apa hokedlijén ülve, szótlanul bámult ki a fejből. Petihez nem jutottak el anyja szitkai, csak összekuporodva, fejét védve várt, hogy Anya kitombolja magát. Most nem kapott többet. Anya ordított, bal kezében egy pár piros, magas sarkú, bűdös női bőrcipő.

Csöngetés előtt két perccel ért be a suliba, a füle

még mindig zúgott. Ági néni kiosztotta rajzóra a feladatokat, aztán odalépett Petihez.

Peti hazafelé tartott, a hátizsákban az ellenőrző, benne a beírás: „Tisztelt Szülők! Péter arcán ma egyértelműen bántalmazás nyomát láttam. Kérdésemre szűkszavúan felelt. Mivel már máskor is láttam Péter testén kisebb-nagyobb sérüléseket, kérem, hogy a hétfő délutáni fogadóórán megjelenjen szíveskedjenek! Üdvözlettel: Szabó Ágnes, osztályfőnök.”

Péntek van. Apa vasárnap elviszi őt és az öccsét fagyaltozni. Úgy döntött, hogy még ma este megmutatja az ellenőrzőt. Két nap alatt biztosan elmúlik a piros.

PÁL SÁNDOR

M

Az maradt meg, ahogy a garbód igazgattad. Finoman, simítgatva, egyre feljebb a nyakadon, de az mindig visszacsúszott. Ettől nem tudok aludni most. Nézem, mi van a kávémban: tej, tej permeátum, cukor, instant kávépor, tartósítószer. (Minden este belenyomom a fejem az ágyba és kényszerítem magam. Ha nem fázom, vagy valaki nem fázik mellettem, nem megy.) Végül én is garbós pulóvert vettem fel. Forgolódtam, hogy megpillantsalak. Mindenki más volt, kivéve téged. Sokáig nem tudtam, hogy egy nőről neveztek el ezt. Talán mindent, ami fojtogat.

Nyugalom

B-nek

Mi köt még ide, ehhez a műanyag székhez, a cipősdobozhoz, az ajtófélfához, nem tudom, csak azt, hogy veled lett volna jó, vagy ha nem is, igazi. Mintha mindig szürkület lenne (akkor ébredek, amikor körvonalukból kivetkőznek a tárgyak). A szádra emlékszem, a nyálad ízére is, de a nyelved úgy féltetted, mint engem. Öt óra negyvenkét perc. Csak annyit kérek, hogy ne gondoldj rá, majd más fog. Mire lekapcsolom a folyosón a villanyt, már biztos vagyok benne, hogy veled lett volna jó, és azon gondolkodom, hogy nekem mástól kellett megtudnom, hogy a gyönyör nemesített fájdalom.